

а камък — камък гробъ, въ котото сж зарити
салъ рабски чувства! Той бълнува за честити
свободни дни и, самъ безъ нищо да радей,
зове къмъ Бога и на Бога се надей,
че той ще го спаси отъ злата му тегоба...
Богъ всякога е глухъ за жалбите на роба,
когато той търпи, въздиша и желай,
а самъ не дига пръстъ за нищо и нехай
за своите нужди. Въ гнетъ сж истина разбрали
башите ни и намъ въ слова сж я предали:
помогнешъ ли самъ, помогна ще и Богъ! *Уси*
Борци проникнати отъ тоя святъ и строгъ
заветъ, посочиха на бъдащото хода —
и паметъта за тяхъ въ сърцето си народа
ще пази, докато пребъде векъ и съ тяхъ
ще се гордей. Смъртъта те срещнаха безъ страхъ,
смъртъ за свобода, смъртъ възвишена и свята!
Хаджи Димитъръ, Левски, Кънчевъ, Караджата,
со своя подвигъ те възчудиха света;
те като ляствици дошле предъ пролетъта,
ней жъртва станаха — честита нейна жъртва!...

На пролетъ отъ реки се твърдий ледъ разкъртва
и живи рукватъ те въ свободния си пътъ.
На грозний робски гнетъ разкъртенъ е ледътъ —
вий забравете го, тъй както и реките
забравятъ своя ледъ, притискалъ тамъ гърдите
и сдавялъ техний дъхъ... Тозъ който се назадъ
озърта, ако ще въ нозете си крилатъ
да бъде, няма той до нищо да дохвъркне —
тозъ който споменътъ на миналото мъкне,
кат' просякъ своята орѣфана торба,
той няма за какво на по-добра съдба
да се надей — до гробъ ще влачи той все нея.

